

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapestén, 2009. év december hó 8. napján** megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

v é g z é s t:

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége miatt I. r. vádlott és társai ellen indult bűnügyben a Fejér megyei Bíróság 7.B.242/2008/13. számú ítéletét ***I. r., II. r., III. r. vádlottakkal szemben helybenhagyja.***

A másodfokú eljárás során felmerült 70.410 (hetvenezer-négyszáztíz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Fejér Megyei Bíróság a 2009. február 25. napján kelt 7.B.242/2008/13. számú ítéletével I.r., II.r. és III.r. vádlottat az ellene társtettesként, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége [Btk. 226.§] miatt emelt vád alól felmentette, és megállapította, hogy az eljárás során felmerült 208.890 Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen az elsőfokú tárgyaláson eljáró ügyész mindhárom vádlott terhére bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása végett fellebbezett.

Az I.r., II.r. és III.r. vádlottak, valamint védőik az első fokú bíróság ítéletét tudomásul vették.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.214/2009/2-I. számú átiratában az első fokú bíróság ítéletét változatlanul megalapozatlannak jelölte meg, amelyet a tényállás felderítetlensége és az indokolási kötelezettség nem teljes körű teljesítése eredményez. Részletesen kifejtett álláspontja szerint az első fokú bíróság által foganatosított helyszíni tárgyalás nem teljesítette azt a célját, hogy a vádlottak és a tanúk pontos mozgását rögzítse és azt sem tisztázta, hogy a szemtanúk az általuk megjelölt helyről mennyit láthattak az eseményekből. Az első fokú bíróság nem adta logikai hibáktól mentes indokát annak, hogy a sértett és 1. számú valamint 2. számú tanúknak a bántalmazás tekintetében egybehangzó vallomását, amelyet közvetve megerősít a mentőápoló tanúvallomása is, miért vetette el, ezért a Fejér Megyei Bíróság ítéletének ismételt hatályon kívül helyezését indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 353.§-a alapján **bizonyítás felvételét rendelte el** a Fejér Megyei Bíróság ítéletének történeti tényállása (a vádlottak jogszerűen intézkedtek), illetve a jogi indokolása (bizonyítottság hiánya) között mutatkozó ellentétek feloldása érdekében és ismételten meghallgatta a sértettet, valamint 1. számú és 2. számú tanúkat.

A sértett a fellebbezési tárgyaláson fenntartotta a korábbi tanúvallomásait. Elmondta, hogy egy rúgást nehezményezett a rendőrök részéről, azt amelyik az orrnyergén érte, miután valamelyik vádlott felhajtotta a bukósisakján lévő plexit és a résen át megrúgta az orrát. Miután elesett a motorral, látta, hogy folyik a tankból a benzin, ezért felállt, odament és levette a gyújtást, ezután teperték le a vádlottak. Fenntartotta azt az állítását is, hogy xy-nak azt mondta, korrekt volt vele szemben az intézkedés, de csak azért, mert nem tudta, hogy szemtanúk is voltak, akik az állításait igazolni tudják.

Az 1. számú tanú szintén fenntartotta korábbi vallomásait. A fellebbezési tárgyaláson elmondta, hogy a körforgalomban haladt az általa vezetett gépkocsival, amikor elévágott egy rendőrautó, majd egy majdnem teljes kör megtétele után megállt. Jött egy motoros, aki elesett, nem látta, hogy felállt és a motorjához indult volna. Azt észlelte, hogy a rendőrautóból kiszállt egy rendőr és megrúgta a sértettet, majd jött egy másik rendőrautó és az onnan kiugró két további rendőr szintén rugdosta a sértettet. Az 1-es számú közben elhagyta a körforgalmat, megállt a gépkocsival és abból észlelte az általa elmondottakat, elég messziről (kb. 80 m-ről). A tanú határozottan kijelentette, hogy nem lábsöprést látott, hanem azt, hogy a három rendőr - akiket nem ismert fel - rugdosták a földön fekvő sértettet, ezután tett bejelentést a rendőrségre telefonon. Arról is nyilatkozott, hogy kivitték a helyszínre, ahol bemutatta a rendőrautóba ülve, hogy honnan látta az eseményeket. Nem vonta kétsége, hogy több helyet is megjelölt, addig amíg a helyszínre rálátás bizonyítottan megállapíthatóvá vált.

A 2-es számú tanú a fellebbezési tárgyaláson korábbi vallomásaival egyezően nyilatkozott. Elmondta, hogy az eleső motorost először a kocsiból kiszálló rendőr (l. r. vádlott), majd a másik kocsival érkező két másik rendőr is - körben állva -

rugdosta. Nem látta azt, hogy a motoros az elesése után felállt és azt sem látta, hogy megbilincselik. Férjével, 1-es számú tanúval egyezően adta elő, hogy a történeteket a körforgalom után megállva a gépkocsijukból ülve látták.

A **vádlottak** a tanúk vallomásaira tett észrevételeikben a korábbi vallomásukkal egyezően nyilatkoztak: az előzmények ismeretében úgy érzékelték, hogy a motoros el akart menekülni, amikor felállt és a motorja felé indult, ezért II.r. vádlott „lábsöprést” alkalmazva a földre vitte, majd III.r. vádlott és a tanúvallomásokkal ellentétben néhány másodperccel a később odaérkező I.r. vádlott segítségével megbilincseltek. Ezután értesítették a mentőket és a tűzoltókat a sértett motorjából kifolyó benzin miatt. A sértettet nem bántalmazták, nem rúgták meg.

A **Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője perbeszédében** a fellebbezési tárgyaláson az írásban előterjesztett indítványt a bizonyítás lefolytatása után fenntartva továbbra is az első fokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését látta indokoltnak.

Az **I.r. vádlott védője perbeszédében** részletesen kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást megfelelően felderítette, és a bizonyítékok alapján okszerűen állapította meg, hogy a tanúk egy jogszerű rendőri intézkedést véltek bántalmazásnak, ezért az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A **II. és III.r. vádlott védője perbeszédében** az első fokú ítéletet megalapozottnak jelölte meg és helybenhagyására tett indítványt. Álláspontja szerint a tanú házaspár tanúvallomásában arról nyilatkozott, hogy a sértettet a rendőrök oldalba, hasba rugdalták, míg a sértett az orrát ért rúgást sérelmezte, e vallomások az eljárás során mindvégig feloldhatatlan ellentmondásban állnak.

A **vádlottak az utolsó szó jogán** mindhárman úgy nyilatkoztak, hogy bűncselekményt nem követtek el.

Az ügyészi fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az ügyészi perorvoslat alapján az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását a Be. 348.§ (1) bekezdése teljes terjedelmében felülbírált. Ennek eredményeként megállapította, hogy a Fejér Megyei Bíróság alaposan és a megfelelő részletességgel folytatta le a bizonyítási eljárást, figyelembe véve a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.62/2008/4. számú hatályon kívül helyező végzésében előírtakat is.

A perrendi szabályokat maradéktalanul megtartva, kellő alapossággal teljesítette ügyfelderítési kötelezettségét. A rendelkezésére álló bizonyítási anyagot értékelési körébe vonva, a bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve gondosan mérlegelte, és e tevékenységéről részletesen számot is adott. Okszerűen megindokolta azt, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el.

Az elsőfokú ítélet mindenre kiterjedő, logikus, meggyőző indokaival az ítélőtábla egyetértett, mert azt a másodfokú eljárásban felvett bizonyítás is alátámasztotta.

A Fejér Megyei Bíróság ítéletében részletesen elemezte a vádlottak döntően egybehangzó és következetes vallomását, amelyet a sértett első meghallgatásakor az általa elmondottak megerősítettek és a helyszínelés adataival a vádlottak előjárója xy, és a helyszínre a vádlottak által kihívott mentőápoló vallomásával, az igazságügyi orvos szakértő véleményével is összhangban áll. Feltárta a nyilatkozataikban fellelhető egyetlen apróbb ellentmondást, amely szerint a sértett az elesése után pontosan milyen módon állt fel és merre indult, illetve milyen távolságra jutott el mielőtt a II.r. vádlott a földre vitte volna.

Megalapozottan foglalt állást ebben a körben az első fokú bíróság akkor, amikor azt állapította meg tényállásként, hogy a vádlottak arra a következtetésre jutottak, hogy sértett el akart menekülni a helyszínről, mivel felállt és a motorja felé indult. A vádlottak erre alappal következtethettek a sértett korábbi magatartásából, amely a rendőri intézkedés elkerülésére irányult, még a közlekedési szabályok önveszélyes megsértése árán is.

A sértett szintén ellentmondásos szerepet játszott az eljárás során. A helyszínen az őt ellátó mentősnek - 3-as számú tanúnak - azt mondta, hogy egy rúgás érte, és az orrán lévő sérülést mutatta meg. A 3-as számú ezt a sérülést olyan jelentéktelennek értékelte, hogy még az esetlapot sem állította ki róla. A sértett ugyanakkor xy-nak kifejezett kérdésre már azt állította, hogy korrekt volt a vele szemben folytatott rendőri intézkedés.

A sértett orrsérülésének keletkezési mechanizmusával kapcsolatban az orvos szakértő ugyan nem tartotta kizártnak, hogy a sértett orrán lévő sérülés egy kisebb erejű rúgás eredményeképpen jött létre, de sokkal valószínűbb keletkezési módnak véleményezte, hogy a lazán becsatolt bukósisak az elesés következtében elmozdult és megütötte a sértett orrnyergét. Az első fokú bíróság mérlegelve a szakértői véleményt, okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a sértett a törmelékes talajon csúszva szenvedte el az orrsérülését, amelyet a bukósisak okozott.

Ezt a megállapítást megerősíti az a körülmény is, hogy a három vádlott által leadott - a sértettet a tanúvallomások szerint testszerte elérő rúgásoknak az általános tapasztalatok szerint is külsérelmi nyomokat, súlyos sérüléseket kellett volna okozni, azonban ilyen sérülésekről a sértett maga sem számolt be, és orvoshoz sem fordult.

A Fejér Megyei Bíróság részletesen, elemzően értékelte és a 2-es számú tanúvallomását, hiánytalanul feltárta a tanúk vallomásai között fennálló és a sértett vallomását is cáfoló ellentéteket. A helyszíni tárgyaláson az első fokú bíróság meggyőződött arról, hogy a tanúk a mozgásban lévő gépkocsijukban ülve milyen távolságról és pontosan milyen korlátozásokkal észlelhették az egyébként igen rövid idő alatt lezajló eseményt.

Megalapozottan döntött a megyei bíróság akkor is, amikor a tanú házaspár tanúvallomását kirekesztette a bizonyítékok köréből, és ennek részletes indokát is adta. A két tanú a vád tárgyává tett cselekmény mozzanatai közül csak arról az egyről számolt be következetesen, amelyet fontosnak tartottak (a három rendőr a földön fekvő motorost össze-vissza rugdalták), ugyanakkor nem adtak elfogadható indokot arra, hogy a többi eseményről miért nem számoltak be, holott vallomásuk szerint mint szemtanúk, végig követték a történeteket.

A sértett maga mondta el, hogy az elesés után felállt és a motor felé indult, ezt a két tanú egyező vallomása szerint nem látta, holott ha végig figyelik az eseményeket, ez nem kerülhette volna el a figyelmüket, és ugyanez a helyzet a sértett megbilincselésével kapcsolatban, amit az 1-es és 2-es számú tanú szintén nem látott és összességében egy teljesen más eseménysorról nyilatkoztak, mint a sértett. A sértett vallomása következetes, hogy felállt és a motorhoz indult, mivel tartott a robbanástól. E vallomás összhangban áll a vádlottak szintén konzekvens, egybehangzó vallomásával, csupán a sértett mozgásának indítékában és abban volt közöttük ellentét, hogy a rendőrautóban három rendőr ült. Ez utóbbi sértetti vallomásrész ellentétben áll a tanú házaspár nyilatkozatával, mely szerint I. r. vádlott ért először a motorshoz és megrúgta. A vádlottak következetes vallomásaival viszont a sértetti állítás és a két tanú vallomása is ellentmondásos. I. r. vádlott utoljára érkezett a sértetthez. Aggályosnak mutatkozik a jelentéktelen hámphorzsolásos orr-sérülés keletkezésével kapcsolatos sértetti nyilatkozat is, mely szerint az egyik rendőr a bukósisak plexi arc-védőt felnyitva, a résen át orron rúgta egy alkalommal. Életszerűtlen e keletkezési mód, mivel a bakancsos lábbal történő jelentéktelen rúgás is - a köztudottan könnyen törő orr-csont - súlyosabb eredménnyel járt volna. A vádlottak mindvégig állították, hogy a hosszú szolgálatuk alatt senkit sem bántalmaztak, hivatkoztak a sisak résén berúgás mozzanat alaptalan sértetti előadásra és arra is, hogy több személykocsi haladt el mellettük a bilincselés közben senki nem látta a terhelő tanúk által vallottakat, nyilván, ha bántalmazás történt volna mások is megállnak a helyszínen.

A kifejtettekre tekintettel a Fejér Megyei Bíróság által megállapított tényállás mentes a Be. 352.§ (1) bekezdésében felsorolt hiányosságoktól és a fellebbezési eljárásban felvett bizonyítással is alátámasztottan minden vonatkozásban megalapozott tényállás a felülbírálat alapját képezte.

A Fejér Megyei Bíróság az ítélet jogi indokolásában megalapozottan állapította meg, hogy a vádlottak sértettnél szemben jogszerű intézkedést foganatosítottak, amely a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) 13.§ (1) bekezdése értelmében kötelességük volt. Ennek során a kényszerítő eszköz alkalmazása szükséges volt, mert megalapozottan feltételezték, hogy a vádlott ön és közveszélyes módon kíván menekülni a helyszínről, ezért a lehetséges kényszerítő eszközök közül a legenyhébbet - az Rtv. 47.§-a szerinti - testi kényszert alkalmazták, amellyel nem okoztak aránytalan hátrányt az intézkedés alá vont személynek.

A vádlottak magatartása nem volt jogellenes, nem valósította meg a Btk. 226.§-ába ütköző társtettesként, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétségét, következésképpen a Fejér Megyei Bíróság felmentő rendelkezése törvényes.

Tévedett ugyanakkor az első fokú bíróság a felmentő rendelkezés jogcímében, adott esetben a Be. 6.§ (3) bekezdése a/ pontjának első fordulata - a vád tárgyává tett cselekmény nem bűncselekmény - és a Be. 331.§ (1) bekezdése helyes értelmezésével nem bizonyítottság hiánya, hanem bűncselekmény hiánya a felmentő rendelkezés jogalapja, ezért az ítéletábra a jogi indokolást e tekintetben megváltoztatta.

Törvényes a felmerült bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezés is.

A Fővárosi Ítéletábra részletesen kifejtettekre tekintettel a Fejér Megyei Bíróság ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezés a Be. 381.§ (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2009. évi december hó 8. napján

***Dr. Tóth Éva s.k.
a tanács elnöke***

***Dr. Rédei Géza s.k.
előadó bíró***

***Dr. Mató Ágnes s.k.
bíró***

A Fejér Megyei Bíróság 7.B.242/2008/13. számú ítélete a Fővárosi Ítéletábra1.Bf.95/2009/9. számú végzése folytán I. r., II. r. és III. r. vádlottakkal szemben jogerős!

Budapest, 2009. év december hó 8. napján

***Dr. Tóth Éva s.k.
a tanács elnöke***

***Kiadmány hitelül:
tisztviselő***